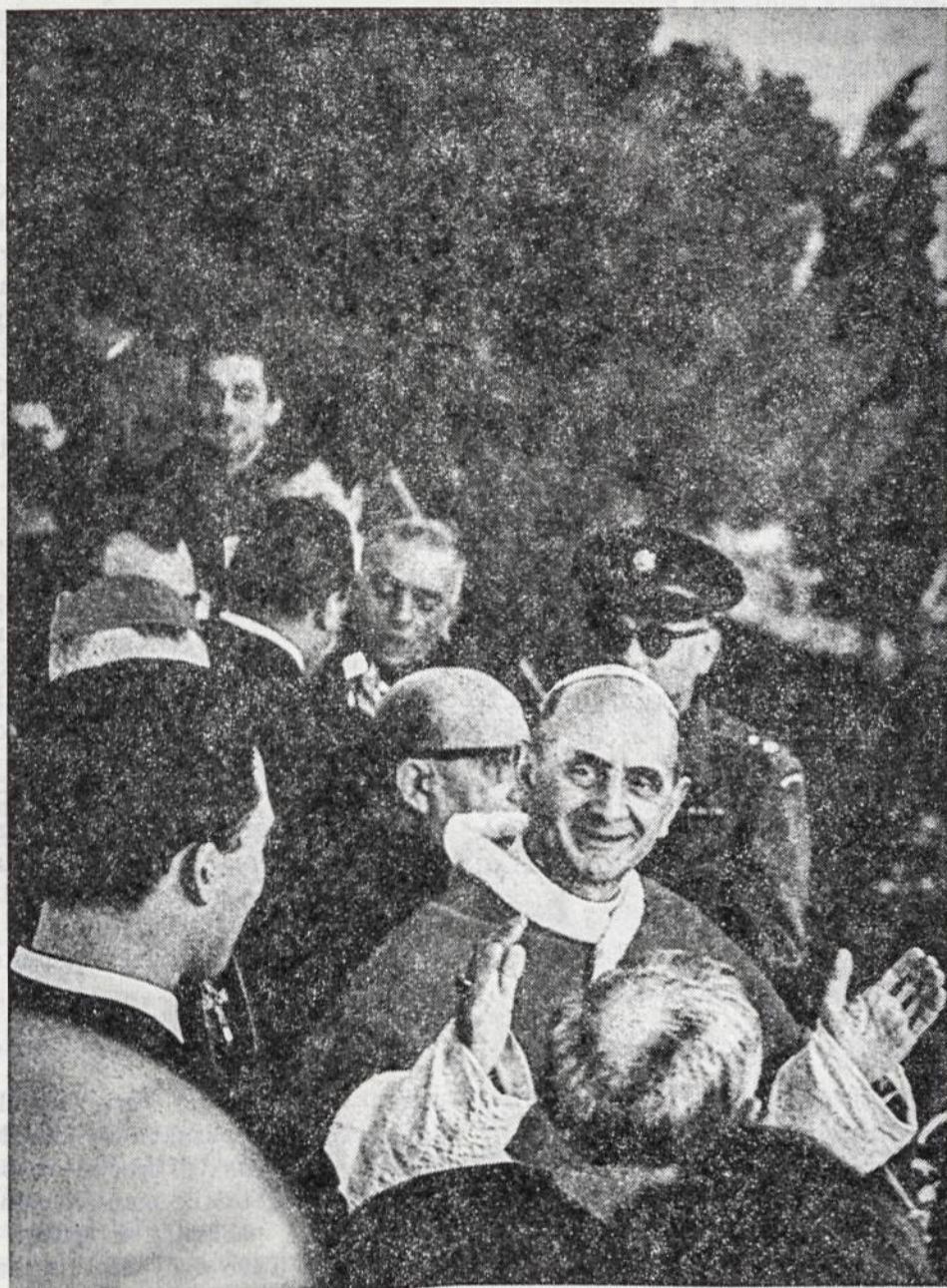

KRISTAUS KARALIAUS LAIKAS

Pop. Paulius VI ant Taboro kalno Šventojoj Žemėj

II GAVĖNIOS SEKMADIENIS

L e k c i j a 1 Tes. 4, 1-7

BROLIAI: Mes prašome jus ir maldauname Viešpatyje Jėzuje taip elgtis, kaip išmokote iš mūsų, kaip jums reikia elgtis ir patikti Dievui, kad darytumėte daugiau pažangos. Nes jūs žinote, kokius įsakymus aš jums daviau Viešpaties Jėzaus vardu. Nes ta yra Dievo valia, kad jūs būtumėte šventi, kad susilaikytumėte nuo paleistuvystės,

kad kiekvienas mokėtų laikyti savo indą šventume ir pagarboje, nepasiduodamas gašliam geiduliui, kaip pagonys, kurie nepažįsta Dievo, ir kad nė vienas neskriaustų ir neapgauktų savo brolio reikale; nes Viešpats yra visų tų dalykų keršytojas taip, kaip mes jau sakėme ir liudijome. Nes Dievas nepašaukė mūsų į susitepimą, bet į šventumą: Kristuje Jėzuje mūsų Viešpatyje.

E v a n g e l i j a Mat. 17, 1-9

ANUO metu: Jėzus pasiėmė su savim Petrą, Jokubą ir jo brolį Joną ir užsivedė juos nuošaliai į aukštą kalną. Tėnai jis atsimainė jų akivaizdoje: jo veidas sužibo kaip saulė, o jo drabužiai pasidarė balti kaip sniegas. Ir štai jiems pasirodė Mozė ir Elijas, kurių du kalbėjosi su juo. Atsiliepdamas Petras tarė Jėzui: Viešpatie, mums čia gera būti, jei nori, padarykime čia tris padangtes, vieną tau, vieną Mozei ir vieną Elijui. Dar jam tebekalbant, štai

šviesus debesis apsiautė juos, ir štai balsas iš debesies sakė: Šitas mano mylimasis Sūnus, kurį aš sau labai pamėgau; jo klausykite. Tai išgirdę, mokytiniai parpuolė ant savo veido ir labai bijojo. Bet Jėzus priėjo, juos palietė ir jiems tarė: Kelkitės ir nebijokite. Pakėlę akis, jie nieko daugiau nebematė, kaip tik vieną Jėzų. Nužengiant jiems nuo kalno, Jėzus jiems įsakė tardamas: Niekam nesakykite apie šį regėjimą, kolai Žmogaus Sūnus neprisikels iš numirusiųjų.

Jurgis Vashingtonas Carver, negras mokslininkas, kuris pasiekė stebėtinų rezultatų, tyrinėdamas riešutus, mėgdavo pasakoti šį anekdotą: Kai buvau jaunas, prašiau Dievo, kad man atskleistų visatos paslaptis. Bet Dievas atsakė: "Toks žinojimas skirtas tik man vienam". Tuomet prašiau, kad Jis man atskleistų riešutų paslaptis, ir gavau šį atsakymą: "Tas, Jurgi, tai jau labiau atitinka Tavo dydį". Ir Jis man atskleidė.

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a weekly published by the Marian Fathers, 4545 W. 63rd St., Chicago 29, Ill. Second class postage pd. at Chicago, Ill., Subscription: \$4.00 yearly in U.S.A. and Canada; Foreign \$5.00 yearly; 10 ¢ a copy. Editor: Rev. J. Sakevicius, MIC.

MŪSŲ TABORAS

Kun. A. Jaunius

Laiminga vaiko valanda. Motina galvą šukuoja, glaudžia, pabučiuoja. O kaip išspūdinga Pirmoji Komunija: Kristus Taboro garbėje sušvito jaunoje sieloje. Tapome gyvoji monstrancija. Angelai klaupė einant nuo grotelių. Siela, kaip pražydusi gėlė, prasijuokė... prasijuokė antgamtniu džiaugsmu.

Tą dieną pati gamta lyg pasikeitė. Vėjelis švelniau glostė veidą. Kitaip čiulbėjo paukšteliai. Darniau ošė milijonai medžių lapelių. Takai nešiojo lengviau. Tėveliai, ir visi namai daug jaukesni. Buvo gražus dvasios pavasaris... sąmojingo dvasinio gyvenimo pradžia... Kristaus spinduliuose. Gal jau širmūs plaukai, bet tebeskamba: "Leiskite mažutėlius... eiti pas mane, nes tokių dangaus karalystė" (Mat. 19, 14). Tai laimei trūksta žodžių išreikšti. Bet tu... tu ją pergyvenai!

Pavasaris visame pilnyje. Lapuočiai, pievos ir dirvos žaliuoja. Įvairina žiedai. Jų kvapą geria krūtinė. Siuva lakioja bitės. Bėgioja skruzdės. Didina savo pilį. Priešpiečio saulė sužadino visa, kas tik kruta gyvuoja.

Vyrauja gyvasis žiedas — jaunimas. jis žiba idealais. Ar turtingas ar vargingas — dvelkia nekaltumu, kuriam jėgų semia iš tabernakulio. To dvasioje matomo Taboro su Išganytoju dieviškoje garbėje, kurs stiprina Komunijoje: "Esu gyvas, tačiau jau nebe aš, bet yra gyvas manyje Kristus" (Gal. 2, 20).

* * *

Vasara. Saulė zenite. Džiaugiasi turtais dėl savo labdaringų spindulių. Sodų šakos lūžte lūžta nuo vaisių. Derlingas vasarojus stovi kaip siena. Varpos sunkios — prinoko, nebesiūbuoja nuo vėjo. Ir žmogus savo vasarą turi. Vyras ar moteris pasiekia aukščiausią jėgą ir energiją. Visai suauga. Dirba. Žiūri į pastangų pasiekas. Šypsosi vaikų aprū-

pinimu, gražiu išauklėjimu. Mokytojas apšvietęs mokinius. Ūkininkas ir darbininkas išliejęs prakaitą visuomenės naudai. Gydytojas gražinęs sveikatą. Kunigas išgelbėjęs jam pavestą sielą.

Visa tai įvykdė skatinami tyliai, bet patraukliai švenčiausiojo didžiajame altoriuje, matydami tikėjimo akimis tartum ant Taboro kalno ir klusnūs Jam: "Daviau jums pavyzdį, kad kaip aš dariau, taip ir jūs darytumėte" (Jono 13, 15).

* * *

Pavakarys. Saulė greitai krinta į vakarus. Visur skubama baigti darbai; krauti šieną į kūgius, vežti vasarojų...

Žmogaus pavakarys. Senatvė. Palinkęs liemuo. Blankios akys. Čia kita skuba: baigti pareigas, sutvarkyti dokumentus, raštus, parašyti testamentą. Paruošti sielą keiionei.

Vakaras. Saulė lyg kriste nukrito. Paskutiniais spinduliais žvelgia pro langus: namų, bažnyčios. Beria spindulius ant altoriaus. Dėkoja už laiminimą šildyti ir gaivinti gamtą. Atsisveikina.

Ir žmogaus baigiasi dienų saikas. Ateina vakaras. Kreipia savo mintis į Atpirkėją. Jos banguoja į kunigą, į bažnyčią pasikviesti paskutinį kartą Išganytoją.

Kunigas atneša švenčiausiąją. "Mūsų Viešpaties Kristaus Kūnas tesaugoja tavo sielą amžinam gyvenimui. Amen." Priima. Veržiasi vidaus balsas šv. Petro žodžiais: "Viešpatie, mums čia gera būti!" (Mt. 17, 4). Su Tavimi ant dabartinio Taboro. Užmiršamas pasaulis. Jo vargai ir džiaugsmas. Užsimerkia akys.

Naktis. Tamsu. Viskas nutilo. Rodos niekur nebėra gyvybės. Tačiau aušta rytmetys. Nuo horizonto kyia saulė. Vėl diena. Vėl šviesu. Viskas atbunda. Gyvena

Naktis pagauna mane. Sustoja širdis. Mirštu. Išraustas kapas. Duobė.

Gavėnijos rimtis

Gediminas Kijauskas, S. J.

Kiekvienas liturginis laikotarpis turi savo prasmę ir tikslą, kurio siekdami suartėjame su Kristumi ir vienas su kitu. Gavėnijos metu Bažnyčia pataria mums iš naujo permąstyti ir pergyventi Kristaus kančią, Jo mirtį ir prisikėlimą iš numirusiųjų. Ji moko mus mirti nuodėmei ir keltis su Kristumi naujam gyvenimui.

Gavėnijos tikslas yra gražus ir kilnus, jo verta siekti. Tik mus dažnai atbaido priemonės tam tikslui įgyvendinti, būtent, atgaila, susivaldymas.

Pirmaisiais krikščionybės amžiais gavėnia buvo nuodėmių atleidimo laikotarpis. Ji buvo skiriama paruošti katechumenus krikštui, o viešuosius nusidėjėlius atgailai. Katechumenai norėjo tapti Bažnyčios nariais. Bažnyčia juos mokė tikėjimo tiesų. Atgailos veiksmas jie stengėsi įprasminti savo kelionę į tiesą, laisvę ir šventumą. Nusidėjėliai atgailos darbais ruošėsi atgauti krikšto nekaltumą, išgryninti savo širdį nuo pasaulio tuštybių. Jų atgaila būdavo ilga ir sunki. Prieš Velykas, Didįjį ketvirtadienį, jie susitaikydavo su Dievu ir Bažnyčia Atgailos sakramente.

Mūsų kasdieniniai skausmai, nusiminimai, apsiuylimai, pasninkas ir pana-

šūs atgailos darbai neprilygsta savo griežtumu praėjusių šimtmečių baiminančioms atgailoms. Bet visuomet prisiminkime, jog mūsų atgailą, kaip ir kitus veiksmus, įprasmina Išganytojo malonė, kuri vienintelė padaro juos prasmingus bei vertingus Dievo akivaizdoje. Todėl mūsų atgailos veiksmai, nors ir mažiausi, turi kilti iš didelės meilės Dievui ir mūsų Išganytojui Jėzui Kristui. Mes atgailaujame, nes esame nusidėjėliai. Bet Dievo meilė visuomet yra atgailojančio krikščionio varomoji jėga.

Ši mėnesį popiežius ragina mus pasimelsti, kad tikintieji persiimtų liturginę gavėnijos dvasią. Tai yra kvietimas sekti Kristų ir Bažnyčią. Kristus ruošėsi savo apaštalavimui, pasninkaudamas ir meldamasis 40 dienų ir naktų. Bažnyčia seka Išganytojo pavyzdį, įsteigdama gavėnijos laiką atgailai ir maldai.

Bažnyčią sudaro nariai, pilni žmogiškų silpnybių ir nuodėmingų palinkimų. Pasninkas ir atgaila yra būdas atsilypinti už savo nuodėmes, atgauti malones ir net dalyvauti pasaulio išganyme bei jo veido atnaujinime. Ypatingai šiandien ši atsinaujinimo ir atnaujinimo dvasia yra reikšminga. Šv. Tėvas ir visuotinis Bažnyčios susirinkimas kviečia visus krikščionis ištikimai atspindėti Evangelijos mokymą savyje ir taip parodyti pasauliui gražų Bažnyčios veidą, kuris rodytų žmonijai kelią į vienybę, meilę, sugyvenimą.

(Iš "Žvaigždės").

Skęsta karstas. Užberiamas žemėmis. Tamsu. Giliai žemėje. Baigta.

Oi ne! Tikiu savo Ganytojo pažadu: "Kas tiki į mane, nors ir būtų miręs, bus gyvas, ir kiekvienas, kurs gyvas ir tiki į mane, nemirs per amžius" (Jono 11, 25-26).

Iš tikrųjų. Jei žemė sutirpdė kūną, vėl susinarsto šanariai. sustiprėja kaulai. Apsivelka raumenimis, oda. Siela grįžta. Kūnas keliiasi. Tada džiaugiuosi Kristaus garbe ir savo laime ant Amžinojo Taboro danguje.

Yra žmonių, kurie kankinasi, ieškodami būdų, kaip mylėti Dievą, o vargšeliai nežino, jog nėra kitokio būdo, nei priemonių kaip daryti tai, kas Jam patinka. Šv. Pranciškus Salezas

Lurdo bazilikos vidus

NENUILSTAMAS DARBININKAS

PALAIMINTASIS VINCENTAS ROMANO

Praėjusių metų lapkričio mėnesį šv. Petro bazilikoje buvo retas įvykis: paskelbtas palaimintuoju Vincentas Romano, kuris šventumo pasiekė, būdamas pasauliečiu kunigu ir eidamas klebono pareigas. Nedaug turime paskelbtų palaimintųjų arba šventųjų klebonų. Taigi verta truputį plačiau pažvelgti į šį palaimintąjį, kuris įstengė pasiekti šventumo tokiose nepalankiose sąlygose.

Kelias į kunigystę

Vincentas Romano gimė 1751 m. Pietų Italijoje, Torre del Greco mieste, visai arti Vezuviujaus ugniakalnio. Tuo metu šis miestas teturėjo 10.000 gyventojų. Kadangi miestas yra arti jūros, jų dauguma užsiėmė žvejyba.

Pamaldus jaunikaitis iškart bandė stoti pas jėzuitus, bet pagaliau apsisprendė tapti pasauliečiu kunigu ir į-

stojo į Neapolio seminariją. Būdamas klieriku, turėjo progos išgirsti šv. Alfonso Liguori pamokslus, kurie dar labiau sustiprino jo ir taip tvirtą pašaukimą. Kaip Vincentas ruošėsi kunigystei, galima spręsti iš jo užrašų, kuriuose tarp kitko randame štai ką: "Kad tik su Dievo pagalba visi užlaikytų seminarijos nuostatus, nes jų vienybę užtenka šventumui pasiekti". Vincentui, iš tikrųjų, užteko. Stebėdami jo ypatingą pamaldumą, jo troškimą pasisotinti kasdien Angelų Duona, jo draugai jį pravardžiuodavo "šventuoliu". Panašiai ir moksle Vincentas skubiai žengė pirmyn. Padarė tiek pažangos, kad vyresnieji jo priežiūrai pavesdavo silpnesnius klierikus.

Kunigu Vincentas išventintas švč. Trejybės šventės išvakarėse 1775 m. Rytojaus dieną su didžiausiu visų pasigėrėjimu atlaikė pirmąsias Mišias savo

parapinėj šv. Kryžiaus bažnyčioj. Su panašiu pamaldumu aukėjo Mišias ir visą savo gyvenimą.

Darbas parapijoj

Naujas kunigas gavo vyskupo paskyrimą darbuotis savo gimtojo parapijoj, kurioj ir pasiliko visą gyvenimą. Kadangi pats klebonas buvo jau gerokai senstelijęs, dauguma parapiinių darbų teko vikarui kun. Vincentui, kuris uoliai jų griebėsi. Dėl savo nuolatinio užsiėmimo įvairiais parapijos reikalais visų buvo vadinamas "nenuilstančiu darbininku". Pirmiausia įsteigė pradžios mokyklą visiems parapijos vaikams, o netrukus dar ir tiems, kurie ruošėsi į kunigų seminariją. Vyskupo akyse geriausia rekomendacija seminaristams buvo pats faktas, kad jie turėjo kunigą Vincentą auklėtoju.

Vincentas vis sakydavo: "Reikia gerai atlikti gerus darbus". Šį įsitikinimą šventai vykdė savo pareigose, mokindamas tikėjimo tiesų kaimiečius, pamokslininkaudamas, pagelbėdamas mirštančioms. Didžiausia jo, kaip ir kitų šventųjų, baimė — prarasti brangų laiką.

Vezuvijaus rūstybė

Vezuvijaus ugniakalnio artumas kun. Vincento parapijai taip pat buvo rūpesčių šaltiniu. 1794 m. birželio 15 d. po perspėjančio žemės sudrebėjimo ugniakalnis prasivėrė ir ugninė lava pasiliejo ant Torre del Greco miesto. Vejami ugnies ir karštų pelenų gyventojai galvotrukčiais spruko tolyn, palikdami mirusius po griuvėsiais. Net puiki bei meniška parapijos bažnyčia neatsilaikė lavos antplūdžiui. Tačiau drasūs gyventojai nesileido įbauginami ir atsisakė keltis toliau nuo Vezuvijaus. Ugniakalniui apsimus, grįžo namo ir uoliai darbavosi miesto atstatymui. Vincento vadovaujami, stropiai griebėsi ir naujos bažnyčios statymo, aukodami pinigus ir brangias darbo valandas.

Klebonavimo metai

Matydamas reikalų daugybę ir negalėdamas jų aprėpti, senasis klebonas prašė vyskupą, kad jo visas pareigas perduotų kun. Vincentui. Palaimintasis

stengėsi atsikratyti atsakomingos naštos, bet vyskupui įsakius turėjo jos imtis. Iki pat mirties kun. Vincentas sakydavo: "Ėmiausi sielovados darbo iš paklusnumo, kad išvengčiau sunkios nuodėmės; būčiau norėjęs labiau mirti, negu užsidėti šią atsakomąją sielovados našą. Šitos naštos negalima imtis nei dėl garbės, nei dėl naudos, nei dėl kokio nors kito tikslo, bet tik dėl Dievo valios, kuri iš manęs to įsakmiai reikalauja."

1796 m. Vincentui prasidėjo naujas gyvenimas, nes visa atsakomybė už parapiją griuvo ant jo pečių. Su užsidegimu tęsė naujos bažnyčios statymą, kartu rūpindamasis ir dvasine parapiiečių gerove. Rūpesčiai jo nebaugino, tik dar labiau kėlė jo pasitikėjimą Dievu. Tokį pasitikėjimą bei krikščioniškąją viltį stengėsi ir kituose įžiebtį savo pavyzdžiu ir pamokslais, kurių visi noriai klausėsi. Dėl jo iškaltos žmonės jį vadino "rojaus burna" ir niekad nepailsdavo jo klausyti, nors ir per ilgai pamokslą nutęsdavo.

Uolusis klebonas pasižymėjo ir išmaldos darbais. Kiekvienas nepriteklus patraukdavo jo dėmesį. Namie reikėjo slėpti jo baltinius, kad neišdalintų. Kelis kartus reikėjo parūpinti jam naują lovos čiužinį, nes savasis jau buvo pakliuvęs į kokią nors vargingą lušną. Jei jo brolis Juozapas nebūtų pasipriešinęs, tai ir visa šeimynos nuosavybė būtų susilaukusi panašaus likimo.

Paskutiniai metai

1824 m. sausio 1 d., eidamas iš ryto į bažnyčią, kun. Vincentas nelaimingai paslydo ir nusilaužė koją. Dėl šio susižeidimo kojoj atsirado dvi gilios žaizdos. Tas galutinai palaužė jo sveikatą, kuri jau ir taip buvo gerokai aplamdyta 30 metų nuolatinio įtempto darbo parapijoj. Priverstas gulėti lovoj, aukodamas Dievui savo skausmus ir teikdamas patarimus, dar vis gelbėjo parapijai. Pagaliau 1831 m. prieš pat Kalėdas gavo plaučių uždegimą, kuris jį ir pribalgė.

A. Nockūnas, MIC.

AR KALTAS POPIEŽIUS PIJUS XII?

Dr. Robert M. W. Kempner, buvęs JAV pareigūnas karo nusikaltėlių teisme Nueremberge (U. S. Deputy Chief of Counsel at the Nuremberg War Crimes Trials) paskelebė savo pareiškimą, kurį išspausdino "Herder Correspondence" 1964 m. sausio 1 d. nr. 1. Tame pareiškime jis atmeta kaltinimus prieš Pijų XII:

1) Jis pabrėžia, kad Pijus XII žinojo, jog Roosevelt, Churchillio tos rūšies pareiškimai nacių vadų tarpe iššaukė tik pasisakymus, jog jie tuo jaučiasi pagerbti.

2) Popiežius susidūrė su labai liūdnamis reiškiniais, bedarydamas pastangų užtartį persekiojamus katalikų kunigus ir daugelį žydų. Nepaisant Pijaus XII pastangų gelbėti, daugiau kaip 3,000 katalikų kunigų Vokietijoje, Austrijoje, Lenkijoje, Prancūzijoje ir kituose kraštuose buvo nacių nužudyti, kaip tai rodo Mrs. Kempner studija "Chronicle of the Martyr Priests".

3) Ribbentropas, kuris siuntinėjo įvairius apgaudinėjus atsakymus į Vatikano protestus, sužinojęs, kad gali būti viešas Vatikano protesto pareiškimas, pasiuntė savo ambasadoriui Ernst von Weitzsaecker nurodymus nutildyti Vatikaną (telegrama nr. 181 iš 1943 m. sausio 24 d.). Telegramos turinys: "Jei Vatikanas planuotų politinį ar propagandinį pareiškimą prieš Vokietiją, reikia jiems neklystamai aiškiai duoti suprasti, kad santykių pablogėjimas nebus vien tik Vokietijos nenaudai. Reikia jiems duoti suprasti, kad Reicho vyriausybei netrūksta medžiagos efektyviai propagandai ir tikrai būtų imtasi veiksmingų žygių pasipriešinti bet kokiam Vatikano bandomam smūgiui prieš Vokietiją".

4) Tarp priemonių, kurių buvo planuojama imtis po Hitlerio pergalės, buvo šios: "Kiekviena katalikų valstybė turės išsirinkti nuosavą popiežių"; "Krikščioniškas - žydiškas maras dabar suka prie savo pabaigos"; "Muensterio vyskupas vieną dieną bus pastatytas prieš egzekucijos būrį"; tie ir panašūs pareiškimai buvo atžymėti Alfredo Rosenbergo (apie tai žiūrėk dr. Kempner straipsnį "Der Monat" žurnalo 1949 m. X

Popiežiaus Pijaus XII statula, nesenai nu-
lieta iš bronzos. Statula turi 3 ir pusę metro
aukščio. Ją padarė garsus italas skulptorius
Messina. Statula statoma šv. Petro bazilikoje
Vatikane. Pagal tradiciją ją užsakė ir apmokė-
jo pop. Pijaus XII paskirtieji kardinolai.

PRARASTIEJI NAMAI

Dr. P. Mačiulis

GAVĖNIOS METĄ PRISIMENANT

Gavėnios meto sulaukus, žmogus kažkaip grįžta mintimis į savo tėvų namus, kuriuose dėl vienokių ar kitokių priežasčių apleidome prieš keliasdešimt metų. Jau net paskutiniai lietuviai ateiviai Lietuvos krantus galvotrūkiais apleido prieš dvidešimt metų. Taigi, kaip matome, laiko srovė nesulaikomai neša mus į užuomaršos dausas... Senesnių ateivių didžiuma be (dažnai paskolintų) kelionpinigių laivokartei įsigyti iš gimtosios pastogės, nebent prisiminimus, nieko neišsinešė. O nūnai tų prisiminimų dauguma jau veik visai išblėso; kiti gi pasiskolino svečios žemės papročius ir prie jų prisitaikė.

Lietuvoje seniau gavėnia, tai buvo gavėnia! Ją gaudavo pajusti net vaikai, nes pasninko supratimas buvo — susilaikyti nuo mėsinių ir pieniškų valgių. Vaikams leisdavo valgyti pieniškus valgius tik sekmadieniais, o Verbų sekmadienį ir vaikai turėdavome valgyti "su pasninku".

Tiesa, kad mūsų krašte Velykų tekdavo laukti pavasarėjant, kai didieji šalčiai jau buvo praėję, todėl žmonėms susilaikymas valgyme išeidavo net į

tome, kur buvo panaudotos iki to laiko nepaskelbtos ištraukos iš Rosenbergo dieno-raščio).

5) Kiekvienas propagandinis Katalikų Bažnyčios pajudėjimas prieš Hitlerio Reicho vyriausybę būtų tik "savižudybės iššaukimas", kaip tai buvo pareiškęs Rosenbergas; tai tik būtų paskatinę išžudyti dar daugiau kunigų ir žydų.

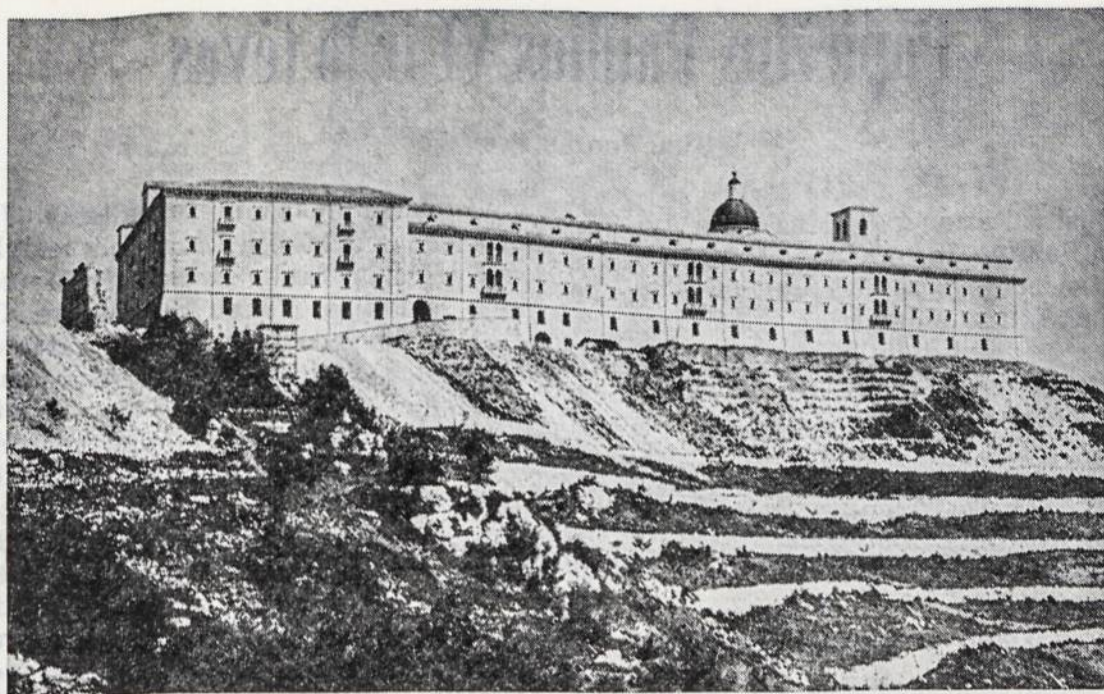
Taip rašo Dr. Robert M. W. Kempner, kaip aukštas amerikiečių pareigūnas, atidžiai nagrinėjęs perimtus nacių dokumentus ir sekęs visą karo kriminalistų bylos eigą Nueremberge.

J. Pr.

sveikatą. Šiandien ir senieji ateiviai žino, kad "valgyti riebiai — nesveika". Kūlės metas spragilais ir miško kirtimas jau būdavo užbaigti darbai dar prieš Užgavėnes, o gavėnios metu kaimas pradėdavo ruošti pavasario darbus. Būdavo tikrinami seni ūkio padargai arba nauji gaminami su kalvio ar be jo pagalbos. Rogės būdavo šonu priremiamos prie daržinės sienos pastogėje, o ratai bei vežimai ištraukiami iš daržinės ir deramai patikrinami. Visa tai būdavo nelyginant moterų kasdienės ruošos darbas, todėl dėl gavėnios pasninko niekas nesijausdavo pailsęs. Bet užtat koks gi džiaugsmas būdavo sulaukus Velykų ryto! Ir tas, mano atminime, tęsdavosi net tris dienas, tik tuo skirtumu, kad trečią dieną jau būdavo grįžtama prie lengvesnių darbų. Šitoj vietoj keliais sakiniiais neįmanoma aprašyti patį Velykų rytą bažnyčioje su giesmėmis, prisikėlimo procesija ir t. t. Gaila, bet miestuose to padaryti neįmanoma.

* * *

Po kelių savaitių teliuskavimo per Atlanto vandenyną, išsikrapštę iš ano meto laivų — geldų, ateiviai iš pirmos dienos rūpinosi gauti darbą, nes svetimame krašte žmogus negali išsiversti be darbo. Niekas anais laikais darbo žmogumi nesirūpino, neužsistojo, o ir, nelaimėi ištikus darbovietėje, visokie krankliai "sudorodavo" 'didesnę pusę kompensacijos. Todėl vargšas darbo žmogus, svetimos kalbos nemokėdamas, nebesistengė "teisybės ieškoti". Tik po kelių metų mūsų žmogus pradėjo šiek tiek atsigosti, vieno kito šviesesnio susipratėlio raginamas, jungtis į savo organizacijas. Jei ir laisvos Lietuvos metu emigracija nebuvo deramai rūpinamasi, tai nenorėkime kad rusų caristi-

Garsusis Monte Cassino benediktinų vienuolynas Italijoje. Per karą iki pamatų sugriautas, dabar vėl atstatytas.

nis režimas dėl jos būtų sukęs sau galvą!

Tad ir vėl netenka stebėtis, kad dauguma pirmosios emigracijos sutirpo svetimųjų katilė. Daugelis nuėjo pas lenkus, kurie buvo gausingesni, turėjo savo parapijas ir kitką. Lietuvių kunigų savanorių, atvykusių pagelbėti saviems žmonėms jų dvasiniuose reikaluose taip pat nedaug tebuvo tokių, kaip Kaupas, Milukas, Staniukynas, Urbonavičius ir jiems panašūs. Kun. F. Kemėšis ir kun. J. Tumas tepasirodė laikinai: vienas atvyko "apsidairyti", kitam karas sutrukdė grįžti. Vėliau kun. J. Tumas parašė knygutę: — "Ten gera, kur mūsų nėra", nukreiptą prieš beataidoringę emigraciją.

Kai mūsų išlikusieji žmonės šiek tiek medžiaginiai atkuto, patys savo vaikus pradėjo leisti į šio krašto seminarias, iš kurių šiuo metu galėtume priskaityti kelis šimtus kunigų lietuvių kilmės, bet, deja, dauguma jų nuėjo tarnauti šio krašto katalikams, bendrai imant, nebe lietuviams...

Kai žmogus neberanda dvasinės pa-

ramos gimtąja kalba tariamai savos parapijos bažnyčioje, tie visi maži ir didesni, iš gimtojo krašto išsinešti, papročiai nebetenka savo grožio ir didžiojo tikslo. Norite pavyzdžių? Jų turiu šimtus, kaip senieji ateiviai nebepasigenda savo kalėdinių bei velykinių švenčių papročių. Taip ir auksas, ir sidabras, jei dažnai neprižiūrimas, pradeda "apmūsyti", nebetenka savo žvilgesio.

Kartą mes praradome savo gimtuočius namus, pamažėle pradedame prarasti ir visus mažus ir didesnius, gražius savo krašto papročius, kurie mūsų mieloje Lietuvėlėje buvo amžiais susiklostę...

Nereikia pamiršti, kad kiekvienas prarastas dvasinio žmogaus gyvenimo lašelį, kaip toji piktoji rūdis, ir patį žmogų ilgai sužlugdo, greičiau stumteli į nusivylimą su visu kuom ir visais, kai tuo tarpu Kristaus Prisikėlimo šventė yra ryškus įrodymas, jog žmogaus siela yra nemari. Todėl ji yra nebeįkainojama brangenybė, už kurią dera rimtai pakovoti, net ir pasninku save apmarinant.

Popiežius Paulius VI ir jo tėvas

Kun. Juozas Prunskis

Visi sutaria, kad dabartinis šv. Tėvas Paulius VI yra dvidešimtojo šimtmečio žmogus, moderniojo pasaulio kunigas, tikras mūsų laikų popiežius. Jis kilęs iš vidutiniojo luomo. Jo tėvas — laikraštininkas, aktyvus politikas, jo motina — rami, gilaus tikėjimo moteris. Pijus XII, kuriam taip ištikimai tarnavo monsignoras Montini, (dabartinis popiežius) yra apie jį pasakęs, kad jisai turi visas kunigiškasias savybes aukštame laipsnyje.

Daug patyręs, pažangus

Dabartinis popiežius yra plačios patirties žmogus. Jisai drauge su popiežiumi Piju XII stovėjo tarp Romos sužeistųjų žmonių antrojo Pasaulinio karo bombardavimų metu. Paulius VI myli savo Italijos kraštą — jis pabučiavo žemę, kai pasiekė naujai jam valdyti paskirtos Milano arkivyskupijos ribas. Paulius VI yra pažangus. Jis vienas pirmųjų pagyrė Jono XXIII naujus kelius, pažymėdamas, kad "reformos šimtmečių bėgyje buvo atnaujinantis Bažnyčios tradicijų raugas".

Tą popiežių mes turime gariau pažinti, nes jis vadovauja naujai erai Bažnyčios laikotarpyje. Pasinaudodami J. G. Cancy neseniai iš spaudos išėjusia knyga "Apostle for Our Time. Pope Paul VI" per eilę "Laivo" numerių duosime platesnių žinių apie asmenį, kuris šiuo metu vadovauja penktui šimtų milijonų katalikų pasaulyje ir į kurį yra atkreiptos akys ne tik visų krikščionių, bet ir apskritai viso pasaulio žmonių.

Popiežiaus tėvas

Popiežiaus Pauliaus VI tėvas Giorgio (Jurgis) Montini — teisininkas, Paduvos universitete studijavo teisę, tačiau advokatauti nemėgo. Daugiau bu-

vo visuomenininkas ir žurnalistas. Jis buvo vienas iš kūrėjų La Scuola leidyklos, šv. Povilo banko Brescijoje, Morcelliana leidyklos. Vėliau Benediktas XV jam pavedė vadovauti Italijos katalikų balsuotojų sąjungai. Taigi jisai savo apylinkėje — Brescijoje — buvo kultūrinio ir ekonominio gyvenimo centre.

Būdamas gilus idealistas ir atstovaudamas krikščioniškąją pasaulėžiūrą, dabartinio popiežiaus tėvas gana atkakliai grūmėsi su socialistais; drauge su krikščioniškosios demokratijos sąjūdžio kūrėju Italijoje Don Luigi Sturzo organizavo liaudies partiją vadinamus populiarius. Jis buvo 1919—1926 m. išrinktas tos partijos atstovu į tris Italijos seimus.

Redaktorius

Išgalėjęs Musolinis, katalikų liaudies partiją uždarė. Montini nenuėjo remti diktatoriaus, o pasitraukė į savo Brescijos miestą, pasiryžęs dar energingiau rašyti ir kalbėti apie laisvę, kai jo tėvynė kaskart giliau grimzdo į diktatūrinį fašizmą. Daugiausia tačiau, jis reiškėsi kaip žurnalistas. Per 31 metus (1881—1912) jis buvo leidėjas ir redaktorius dienraščio "Il Cittadino". Jis tęsė turėjo 21 m. amžiaus, kai ano meto katalikų akcijos pionierius Giuseppe Tovini pakvietė jį atvykti iš Paduvos universiteto ir užimti minėtą redaktoriaus — leidėjo postą. Jis skatino katalikus nemiegoti socialinėje srityje, o išvysti reikiamą veiklumą. Antrojo karo metu vokiečiai supykę, kad "Il Contadino" taip ryškiai kalba apie laisvę ir teisingumą, jį uždarė.

Paskutiniai popiežiaus tėvo žodžiai

Tapęs popiežiumi, Paulius VI vienu metu kalbėdamas į žurnalistus, priminė, kad jis pats buvo išauklėtas žurnalistu šeimoje ir kad dėl to gali būti lai-

Taip atrodė Kryžių kalnas Šiaulių apskrityje, Meškučių apylinkėje, pavergtoje Lietuvoje. Sovietinis okupantas šį Kryžių kalną barbariškai išniekino, nugriaudamas kryžius, kaip pranešama iš pavergtos Lietuvos.

MALDOS ŽYGIS UŽ PERSEKIOJAMĄ BAŽNYČIĄ

“kad visi katalikiški laikraščiai ir žurnalai nuolat jį skelbtų”

Giliai atjausdami šv. Rašto žodžius: “Žemės karaliai keliai, ir kunigaikščiai susieina krūvon prieš Viešpatį ir jo Kristų” (Apd. 4, 26), “Bažnyčia gi meldėsi nesiliaudama už jį Viešpačiui” (Apd. 12, 5), mes lietuviai kunigai, Kunigų Vienybės suvažiavime, 1963 m. rugsėjo 11 d. New York, N. Y., atnaujiname savo pasiryžimą uoliai melstis ir aukotis už komunistų persekiojamą Bažnyčią. Malda buvo išlaisvintas Petras, malda bus išlaisvinta surakinta Lietuvos Katalikybė ir Bažnyčia Tyloje.

komas vienu iš jų. Tris dienas prieš savo mirtį, Giorgio Montini, popiežiaus Pauliaus VI tėvas, rašė: “Savo ilgame gyvenime aš dalyvavau saulėlydyje žmonių, partijų ideologijų, kurios pirma atrodė nesunaikinamos. Tačiau savo akimis aš mačiau vieną dalyką, kuris nugalėjo laiką ir audras — tai uola, ant kurios mes stovime: tikėjimas, kurio aš visada laikiausi. Jis mane guodžia neišpasakytai ir šiai vizijai šviečiant aš ruošiuosi neišvengiamam mano gyvenimo saulėleidžiui”.

Melsimės ir raginsime melstis ypatingai šiomis progomis:

1. Aukodami šv. Mišių Auką, savo malda,
2. Laikydami pamaldas, šv. valandas ir kita,
3. Aukodamiesi ir apsimarindami,
4. Kiekviena proga prašydami tikinčiųjų maldų ir aukojimosi,
5. Melsdamiesi šv. Tėvo ir vyskupų ypatingomis intencijomis,
6. Į kiekvieną parapijos biuletenį įdedami atodūsį už persekiojamą Bažnyčią,
7. Ragindami šeimas, organizacijas ir pavienius asmenis sudaryti pastovius maldos ir aukos būrelius, kurie organizuotai melstųsi už Bažnyčią ir taiką.

Be to, pageidaujama, kad Kunigų Vienybės Centro Valdyba kelis sykius metuose paskelbtų šį labai svarbų lietuvių katalikų pasiryžimą; kad visi katalikiški laikraščiai ir žurnalai nuolat jį skelbtų; kad organizacijos primintų savo narius.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI

Verkiantis Marijos atvaizdas

Ar ne prieš dešimtį metų pasklido plačiai pasaulyje gandas, jog Sicilijoje, Syrakūzų mieste, ašarojo Dievo Motinos gipsinis atvaizdas. Kiek tai yra tikras dalykas? O. K.

Jūsų minimas nuotykis buvo 1953 m. rugsėjo mėnesį. Paties įvykio padaryti pagrindiniai tyrimai. Iš sauso gipso bėgo žmogiškos ašaros tos pat cheminės sudėties. Sicilijos vyskupai sudarė bažnytinę komisiją — teismą ir pasikvietė mokslininkus talkon. Tuo tarpu vyko nepaprasti ligonių pagijimai. Jie buvo, bent kai kurie, ištirti Bažnytinio teismo. Ir Sicilijos vyskupai, pasirėmę mokslininkų tyrimais ir teismo žodžiu, pranešė savo teigiamą žodį popiežiui. Pijus XII pasakė Sicilijos žmonėms 1954 m. spalio 17 d.: „Apaštališkasis Sostas iki šiol jokių būdu savo sprendimo nėra padaręs apie Marijos atvaizdo ašaras, kurias, kaip tvirtinama, viename kukliame darbininko bute yra išliejusios. Bet Mes esame paliesti to sutartinio aiškinimo apie įvykių tikrumą, kurį pateikė Sicilijos episkopatas.“

1957 m. Marijonų Kongregacija yra išleidusi 108 pusl. šiuo klausimu knygelę: „Verkianti Dievo Motina Syrakūzuose.“ Ją galima gauti „Draugo“ knygyne, Chicago, Ill.

Kristaus kraujas

Kodėl katalikai negalime gauti Kristaus kraujo? Juk Kristus pasakė: „Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą, ir aš prikelsiu jį paskutinę dieną.“ S. D. Z.

V. Jėzus yra visas tikrai, realiai ir esmingai Eucharistijoje, gyvas, daugiau nebekenčias ir garbingas abejuose duonos ir vyno pavidaluose, kunigui per Mišias ištarus konsekracijos žodžius.

Atskirai konsekruojant, peresminant duoną ir vyną į V. Jėzaus kūną ir kraują, pavaizduojama yra Kristaus mirtis, kai kraujas išteklėjo iš jo kūno. Pasku-

tinės vakarienės metu Jėzus suteikė apaštalams pirmąją Komunią ir juos pašventė Naujo Įstatymo kunigais, įgalindamas tai padaryti, ką jis pats padarė.

Tiek duonos panašumuos, tiek vyno panašumuose yra tas pats ir visas V. Jėzus su savo kūnu, krauju, žmogiška ir dieviška prigimtimi antrasis švč. Trejybės asmuo.

Kadangi bet kuriuo pavidalu priimamoj Komuniijoje yra visas V. Jėzus, tai, esant nemažam nepatogumui priimti jį vyno panašumuos, Konstancos ir Tridento visuotinis susirinkimas buvo įvedęs pastovią tvarką: pasauliečiai ir kunigai, kurie nelaiko Mišių nėra įpareigoti priimti šv. Komunią abiem pavidalais, nes priimamoji Komunija bet kuriuo pavidalu yra užtenkama išganymui.

Naujasis Bažnyčios potvarkis, II Vatikano susirinkimo priimtas ir popiežiaus paskelbtas, kai kuriais atvejais leis žmonėms priimti šv. Komunią abiem pavidalais.

Beviltiška padėtis

Esu nelaimingas, nuliūdęs ir prislėgtas, ilgų metų nuodėmingų papročių žmogus. Kaip man išsigelbėti? J. D.

Nepraraskite vilties, kad galite pasitaisyti. Dievas yra labai gailestingas. Jis jus myli. Pradžioj patartume jums imtis darbo ir protarpiais maldos. Jei negalite greitai laiku prieiti išpažinties ir gauti Dievo vardu nuodėmių atleidimą, bent pasistenkite savo nelaimės pamiršti, gera darydamas šeimai, bendruomenei ar tautai. Artimo meilę pagydys dvasią; ligoniai vargšai ir apleistieji parodys, kad Tamstos nelaimė nėra begalinė ar nepataisoma. Dvasios pušiausvyrą suradę, panaudodami darbą, maldą ir meilę, galima rasti laukiantį gailestingąjį Dievą. Dievo meilė padės atprasti ir nedaryti nuodėmingų darbų.

Kun. K. A. Matulaitis, MIC

MALDOS APAŠTALAVIMAS

1964 m. kovo mėnesiui

BENDROJI INTENCIJA

Kad tikintieji savo pavyzdžiu ir atgailos darbai pareikštų gavėnios liturginę rimtį.

Misijų intencija

Kad tautos, neseniai gavę nepriklausomybę, brangintų teisingumą ir taiką.

Kovo mėn. globėjas — Šv. Benediktas.

Šv. Benediktas yra visų vakarų Bažnyčios vienuolių dvasios tėvas. Jis gimė Italijoje 480 m. Savo jaunystę praleido kaip atsiskyrėlis Subiaco kalnuose, netoli Romos. Atsirado daug draugų, kurie norėjo jį sekti. 529 m. jis persikėlė į Monte Cassino (pusiaukely tarp Romos ir Neapolio) ir ten įsteigė garsią visame pasaulyje abatiją. Jo sustatytos gyvenimo taisyklės vėliau buvo priimtos vienuolių vakaruose.

Vienuolinis gyvenimas nėra skirtas visiems Bažnyčios nariams, bet jis gailina visą mistinį kūną, tai yra Bažnyčią. Nuolankumu, klusnumu, malda ir tyla vienuolis pašvenčia save, gaudamas malonių iš Kristaus per Mariją pasauliui, kuriame jis randasi. Savo atgailos darbai jis atnauja pasaulį.

Pasiryžimas: Melstis už vienuoliškus pašaukimus.

ŽODIS PROMOTORIAMS

Kiekvieną mėnesį Maldos Apaštaltavimo generalinis direktorius skiria du globėjus promotoriams. Tose šventėse promotoriai gali gauti visuotinius atlaides, jeigu jie tomis dienomis priima šv. Komuniją ir pasimeldžia šv. Tėvo intencijomis. Kovo mėnesį JAV promotoriams skiriami šventieji globėjai: šv. Patrikas ir šv. Juozapas.

Visas kovo mėnuo yra skiriamas

šv. Juozapo garbei. Gaila, kad daug katalikų pačią šventę ir net visą mėnesį užmiršta, nesikreipdami į šv. Juozapą. Juk jis yra didis šventasis, Jėzaus Kristaus globėjas, švč. Marijos sužadėtinis, šv. Šeimos saugotojas ir visos Bažnyčios globėjas. Pop. Jonas XXIII šv. Juozapą paskyrė ypatingu visuot. Bažnyčios susirinkimo globėju ir jo vardą įrašė į mišių kanoną.

Mes nežinome šv. Juozapo gyvenimo smulkmenų. Evangelijose nerandame jo vardo, tačiau keli svarbūs įvykiai yra susieti su jo vardu. Gal būt evangelistai, kreipdami ypatingo dėmesio į Kristaus gyvenimą bei darbus, praleido kita. O gal būt Dievas norėjo tuo pabrėžti šv. Juozapo tylą bei jo atsidavimą Dievo valiai. Iš tikrųjų, kada Evangelija kalba apie Marijos sužadėtinį, tuo pačiu liudija šv. Juozapo nepaprastą šventumą. Jam gi Dievas davė visas malones, kurios buvo reikalingos jo aukštam pašaukimui.

Šv. Juozapas buvo Kristaus gimimo liudininku, jis drauge su piemenėliais jį pagarbino. Jis stebėjo Išminčius, kurie atnešė dovanas iš Rytų ir iš jų lūpų jis išskaitė šios nepaprastos kelionės į Betliejų istoriją. Jis išgelbėjo nuo mirties Kūdikelį Jėzų, kai Erodas kėsinosi į Jo gyvybę.

Žmonių akyse šv. Juozapas buvo laikomas V. Jėzaus tėvu. Koks artimas ryšys buvo Nazareto name tarp mūsų Viešpaties, Marijos ir šv. Juozapo!

Šv. Juozapas turėtų būti sektinas pavyzdys. Šv. Raštas jį vadina teisiuotoju vyru. Tas primena teisingumą, kuriuo atiduodame kiekvienam, kas jam priklauso. Jis primena sąžiningumą santykiuose su kitais: apmokame darbe negaišinti laiko veltui. Teisingumas reikalauja, kad mes atliktume pareigas Dievui, šeimai, artimui. Savo kasdienine malda, uolumu ir pavyzdžiu patraukti kitus prie švč. Jėzaus širdies — tikro apaštaltavimo tikslas.

žinios iš katalikiškojo pasaulio

▼ **Džiaugsmingi ir skaudūs įvykiai.** Šv. Tėvas Paulius VI bendroje audien-cijoje pareiškė, kad džiaugsmas ir skaus-mas yra du pagrindiniai žmonių išgyve-nimai ne tik fizine, bet ir dvasine pras-me. Daugybę džiaugsmo teikia paskuti-niai Bažnyčios gyvenimo įvykiai: visuo-tinis susirinkimas, naujos viltys krikš-čionių vienybės sąjudyje, misionierių uolumas misijose, tikinčiųjų pastangos katalikiškoje akcijoje ir ištikimybė Bažnyčiai. Toliau Šv. Tėvas jautriai iš-reiškė ir visos Bažnyčios skausmo prie-žastis. Vatikaną pasiekia iš visur žinios, kurios skaudina Šventojo Tėvo širdį. "Vaikų skausmai yra Tėvo skausmai!" Popiežius kvietė visus melstis už Kongo ir viso pasaulio kenčiančius.

▼ **Žvalgybos direktorius pas popie-žių.** John A. McCone, JAV Centro žval-gybos įstaigos direktorius, katalikas, buvo priimtas privačioje popiežiaus Pauliaus VI audiencijoje.

▼ **Komisija liturgijos reikalams.** Šv. Tėvas įsteigė specialią komisiją visos katalikų liturgijos atnaujinimui ir litur-ginių knygų bei tekstų reformavimui, kai to reikalauja naujoji liturginė kons-titucija. Į minėtą komisiją įeina kardi-nolai J. Lercaro, P. Giobbe ir A. Larra-ona. Komisijos sekretoriumi paskirtas tėv. H. Bugnini.

▼ **Arkivysk. Beran tebėra arašte.** Praėjusiais metais buvo pasklidusi ži-nia, kad Čekoslovakijos arkivyskupas J. Beran, keletą metų išbuvęs arešte ir patalpintas nežinomoje vietoje, jau ga-li laisvai gyventi. Tačiau, nors jo vieta yra žinoma, kur jis dabar gyvena, gali šv. Mišias laikyti tik namų koplytėlėje ir ten sakyti pamokslus. Į pamaldas ga-li ateiti tik keletas vietos kunigų, namų patarnautojai ir nedaugelis sergančių vaikų.

▼ **Vengrijos kardinolo padėtis.** Kal-bama, kad kardinolas J. Mindszenty, ku-

ris jau septyni metai yra prisiglaudęs Jungtinių Amerikos Valstybių pasiunti-nybėje Budapešte nuo komunistų grės-mės, gal būt, greitai bus išleistas.

▼ **Olandijos princesė tapo katalike.** Princesė Irena, 24 metų amžiaus, ant-roji karališkojo Olandijos sosto įpėdinė, priėmė katalikų tikėjimą ir ruošiasi iš-tekėti už Ispanijos princo. Nuo XV šimtmečio Olandiją valdo protestantiš-ko karalių šeimos nariai. Princesė atsi-žadėjo tos karališkos teisės. Dabartinė Olandija, turinti 11,700.000 gyventojų, yra beveik lygiai perskirta į katalikus ir protestantus.

▼ **Mokslas ir tikėjimas.** "Bažnyčia su džiaugsmu sveikina mokslo pažan-gą", — pabrėžė Olandijos kardinolas Alfrink, kalbėdamas Chicagos Lojolos universitete. Kalbėtojas priminė, kad tarp tikrų mokslo duomenų ir tarp tikė-jimo tiesų negali būti tikro prieštaravi-mo. Bažnyčia visu dėmesiu seka mokslo pažangą ir pati rūpinasi mokslo židinių kūrimu bei jų išlaikymu.

▼ **Izraelio tautinis teatras atmetė sumanymą pastatyti dramą "Vietinin-kas",** kurioje neteisingai pakaltinamas popiežius Pijus XII neva nepakankamai gynęs žydus.

▼ **Pop. Jono XXIII kapas,** pop. Pau-liaus sprendimu, pastoviai pasiliks Šv. Petro bazilikos požemyje. Ankščiau bu-vo manoma, kad bus perkeltas į Šv. Jo-no Laterano baziliką.

▼ **Pagalba Pietų Amerikai.** Iš Ispa-nijos net 300 katalikų kunigų 1963 m. buvo išsiųsta į Pietų Ameriką. Penkerių metų bėgyje numatoma iš viso nusiųsti į Pietų Ameriką 1,500 ispanų kunigų.

▼ **Washington, D. C.** Prieš 10 metų JAV katalikų pradžios mokyklose dėstė 9% pasauliečių mokytojų, o dabar net 32%. Tai rodo, kad pašaukimai į vie-nuolių kongregacijas atsilieka nuo ben-drų reikalų daugiau negu 3 kartus.

žinios iš lietuviškojo pasaulio

▼ **Mirė pedagogas M. Krikščiūnas.** Vasario 7 d. mirė Chicagoje Matas Krikščiūnas, gimęs 1897 m. Prienų valsč., Marijampolės apskr. Lietuvoje buvo mokytoju, vėliau gimnazijos direktoriumi, švietimo ministerijos aukštu pareigūnu. Tremtyje velionis vadovavo kultūrinėms draugijoms, bendradarbiavo lietuvių spaudoje, parašė fizikos vadovėlį gimnazijoms.

▼ **Amer. Liet. Tarybos Valdyba** vasario 16 d. proga atsisaukė į Amerikos lietuvius, primindama pareigą kovoti už Lietuvos laisvę. Birželio mėnesį ALT rengia didžiąją demonstraciją už Lietuvos išlaisvinimą — šaukia Washingtono viso Amerikos lietuvių kongresą.

▼ **Tautos Fondo valdyba** savo atsisaukime primena Vyriausio Lietuvos Išlaisvinimo komiteto uždavinius kovai už Lietuvos laisvę. Į pagalbą eina Tautos fondas — Vliko padalinys. Visas aukas galima siųsti per Alto skyrius.

▼ **Dr. Vidūno literatūrinė premija** paskirta dr. Martynui Anysei už jo rankraštinį veikalą "Senprusių giminių kovos su vokiečių Riterių ordinu nuo 1230 ligi 1283 metų". Premijos konkurso jūry komisiją sudarė: J. Kardelis, A. Lymanas, dr. H. Nagys, E. M. Nauburas ir V. Pėteraitis.

▼ **Kun. B. Pacevičius** paskirtas Londono, Ont., Kanadoje lietuvių klebonu. Ankščiau šia kolonija rūpinosi kun. J. Danielius, bet dėl senyvo amžiaus pasitraukė į pensiją. Kun. B. Pacevičius prieš tai darbavosi Toronte, Kanadoje. Sausio 26 d. buvo istorinė diena Londono ir apylinkės lietuviams. Tą dieną atgaivintos liet. pamaldos, kuriose dalyvavo apie 200 žmonių.

▼ **Draugo metinis piknikas** — išvažiavimas šiemet įvyks rugpiučio 9 d., sekmadienį, Slovak darže, kur ir pernai buvo.

A. a. Matas Srubas, 80 metų amžiaus, mirė vas. 3 d. Cicero, Ill. Velionis buvo uolus senosios lietuvių kartos veikėjas, lietuviškos spaudos rėmėjas, lietuvių religinių bei kultūrinių institucijų žymus geradaris. Daug metų buvo Labdarių sąjungos direktoriumi.

▼ **Atskrido iš Lietuvos** šiomis dienomis Antanas Martinkus, kaip Amerikos pilietis, su žmona ir dukterimi. Pasakojama, kad už geležinės uždangos turi ilgai eilėje stovėti, kol nusipirks duonos. Gyventojai Lietuvoj bauginasi, kad neatimtų iš jų paskutines karvutes ir kolchozus.

▼ **Sesėlė M. Felicija Vincenta** (Rogalskytė) minėjo savo vienuolinio gyvenimo 25 metų sukaktį. Prieš įstodama į Nek. Pras. M. vienuoliją, ji buvo Panevėžio gimnazijos mokytoja. Dabar yra šios kongregacijos tarybos narė ir senelių namų vedėja Thompson, Conn.

▼ **Prel. K. Šaulys** Lietuvos nepriklausomybės paskelbimo akto signataras, gyvenęs Šveicarijoje, Lugano mieste, š. m. sausio 16 d. sulaukė 92 metų amžiaus.

Kvietimas į Seimą

MARIJONŲ VIENUOLIJOS BENDRADARBIŲ

TRISDEŠIMT SEPTINTASIS SEIMAS

įvyks 1964 metais kovo mėn. (March) 15 d. — Kančios Sekmadienį Vienuolyno patalpose 6336 So. Kilbourn Ave., Chicago, Ill.

S e i m o d i e n o t v a r k ė:

11:00 val. Šv. Mišios ir pamokslas

12:00 val. Pietūs

1:30 val. Seimo posėdžiai

4:30 val. Palaiminimas švenč. Sakramentu.

Daugiau kaip prieš 50 metų Tėvai Marijonai atvyko į Jungtines Amerikos Valstybes. Visą laiką darbuojasi vadovaudamiesi šūkiu: "Kristui ir Bažnyčiai". Daug yra nuveikta, bet dar daugiau reikia veikti. Kviečiame Jus atvykti į 37-tąjį Seimą pasidžiaugti atliktais darbais ir padėti juos toliau tęsti.

Tėvai Marijonai

ir

T. Marijonų Bendradarbių Apskrities Valdyba

DIDŽIAI GERBIAMI TĖVAI MARIJONAI,

Negalėdama(s) dalyvauti Jūsų Bendradarbių metiniame seime sveikinu Jus ir visus Bendradarbius bei seimo dalyvius ir pridedu savo auką \$.....

Vardas ir pavardė

Adresas

Miestas Zona Valstybė.....